

"Πόλεμοι και ξανά πόλεμοι! Τι στο καλό θα βγάλει η μαγκούφα η εποχή μας και κοιλοπονάει τόσο άγρια;

Μπήκε το κακό με τους Βαλκανικούς Πολέμους και άργησε να βγει. Χρόνια σπαρμένα με θυσίες, πολέμους και νεκρούς. Η Μικρασιατική εκστρατεία και η καταστροφή.

Η ιστορία του Μανώλη Αξιώτη, Μικρασιάτη αγρότη από τον Κιρκιντζέ. Άνθρωπος του μόχθου, δεμένος με τον τόπο του, το πατρικό του σπίτι, τους χωριανούς του. Ο άντρας που πάλεψε με κορμί και με ψυχή.

Στο Αμελέ Ταμπουρού, τα Τάγματα Εργασίας της Άγκυρας, το 1915.

Στο μέτωπο του Αφιόν Καραχισάρ το 1922.

Μια λεύτερη πατρίδα ονειρευόταν καθώς έσφιγγε τα δόντια και έλεγε:

"Ωρα μάχης, Αξιώτη, ώρα θυσίας. Δεν έχεις ελόγου σου κανένα πάρε δώσε με την πολιτική. Το χρέος σου κάνεις".

Γνώρισε κακουχίες και στερήσεις, είδε βασανιστήρια και θανάτους, έζησε την αιχμαλωσία και την προσφυγιά, για να συλλογιστεί:

"Θηρίο είν' ο άνθρωπος!"

Το μνημειώδες έργο της σύγχρονης ελληνικής πεζογραφίας που χαρακτηρίστηκε "Βίβλος της σύγχρονης εξόδου του Μικρασιάτικου Ελληνισμού".